

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXIV. ročník

číslo 10/říjen 2018

Radujme se vždy společně

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

- Neděle** 9.30 bohoslužby
(1. neděli v měsíci rodinné, 3. neděli sv. Večeře Páně)
14.00 bohoslužby „Společenství Kristovo“
17.00 Křesťané evangelické víry (v ukrajinštině)
- Úterý** 7.30 modlitební setkání
8.00 společné čtení (L. Rejchrt: Na úpatí hory)
9–12 dětský klub hEaVEN (novinka)
- Středa** 18.00 biblická hodina
- Čtvrtek** 18.30 mládež
- Pátek** 15.30 dorost
- Sobota** 12–18 společenství EXIT – pomoc lidem bez domova
(1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE

na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Upoutávka na knihu	12
Za sborového života	3	Po stopách stoleté dámy	
ze zářijového staršovstva,		Krabice od bot	13
pozvánky a program + nová		i letos v Braníku	
redakční e-mailová adresa		Marulka Hrbková	13
Nový vikář	4	rozhovor z loňského února	
Michael Pfann se představuje		Povídání o Radkovi Martínkovi	15
Ranní ztišení	6	tak, jak ho poznala Martina V.	
na sborové dovolené 2018		Kvíz 2019	17
Dětský klub v Evenu	7	o Husovi na Krakovci	
Společenská rubrika	8	a o Lutherovi na Wartburgu	
vesele i smutně		Znovu do života spolu	18
Odstaveček o sjezdu	8	pozvánka komunitního centra	
Radujme se vždy společně	9	Jak dobře psát	18
ČCE slavila 100 let v Pardubicích		aneb praktické desatero	
Drakiáda a Akce dorostu	10	Kontaktní informace	19
aneb dvě pozvánky		Tiráž	19
Růženko, děkujeme!	11		
děkujeme „mamince Brány“			

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

ZE ZÁŘIJOVÉHO STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo na 10. 9. 2018 na své 789. schůzi. V **biblickém úvodu** Jan A. Dus připomněl druhou epištolu Petrovu, v níž se varuje před lživými učiteli, kteří tvrdí, že mají vyšší poznání a lepší víru; ve skutečnosti víra všech je stejně vzácná, protože je darem od Boha. ✂ Zhodnotili jsme **letní akce a aktivity sboru** (hostující kazatelé, tábory, voda, sborová dovolená). ✂ Děkujeme všem **dárcům na konto 888**, díky jimž jsme mohli zaplatit poslední splátku za stavbu Evenu 200.000 Kč. ✂ Děkujeme dobrovolníkům, kteří o nedělích pomáhají s **dopravou autem** do kostela a zpět, a prosíme i další, aby se k této službě připojili. Podrobnosti má Lenka Pecharová, jsou vyvěšeny i na sborovém webu. ✂ Od října v našem sboru **slouží vikář Michael Pfann**. ✂ Staršovstvo se také zabývalo řadou **provozních otázek** (finanční zpráva, úprava zahrady, dětské hřiště, drobné opravy). ■

POZVÁNKY A PROGRAM

- 12. 9., 10. 10., 14. 11., 12. 12. (druhé středy v měsíci) koncerty Rudolfa Měřinského
- 7. 10. bohoslužby, J. F. Pechar, dětská bohoslužba
- 14. 10. bohoslužby, J. F. Pechar; kvíz bratra Čujana; dětská drakiáda
- 17. 10. (středa) dopoledne brigáda (organizuje Tomáš Otáhal) – celý den kopání na zahradě, náradí s sebou!
- 20. 10. (sobota) společný úklid kostela
- 21. 10. bohoslužby, J. F. Pechar, Večeře Páně; Ohlédnutí za letními akcemi
- 9.-11. 11. setkání Střediska pro zrakově postižené Diakonie ČCE (v Evenu)
- 23. 12. branická vánoční hra ■

NOVÁ REDAKČNÍ E-MAILOVÁ ADRESA

Vážení čtenáři,

v jednoduchosti je síla a proto jsme shodli na založení **speciální e-mailové adresy**, na kterou autoři mohou zasílat své články do našeho časopisu. Odpadá tedy přemýšlení nad tím, na kterou emailovou adresu daný článek posílat, nebo jestli odesílat článek raději na více adres. Zapište si prosím do svých emailových kontaktů nový email redakce Brány: **branickabrana@gmail.com**

Děkujeme Vám za články a věříme, že Vás tato drobná změna neodradí od dalšího psaní. ☺
za redakci Brány *Katka W*

NOVÝ VIKÁŘ

■ *Můžeš popsat svůj životaběh?*

Jmenuji se Michael Pfann, narodil jsem se během studií mých rodičů v Lipsku v květnu 1988. S rodiči faráři a dvěma mladšími bratry jsem se stěhoval, jak to patří k tomu povolání. Podle toho jsem chodil na základku v Rovečném na Českomoravské Vysočině, dva roky na Gymnázium v Bystřici nad Pernštejnem a další dva v Mělníce. Od r. 2007, kdy jsem začal studovat teologii, bydlím většinou v Praze. Během té doby jsem se ale několikrát přesouval za studiem: na rok do Heidelbergu, na půl roku do Londýna a na dalšího půl roku do Lipska. Během studia jsem se seznámil se svoji současnou manželkou Adélou. Před 4 měsíci se nám narodila dcera Laila. Všichni spolu bydlíme na Ořechovce.

■ *Jak ses dostal k víře?*

Vyrostl jsem v ní. Jak už jsem říkal, vyrostl jsem ve farářské rodině. Žádné zásadní zvraty jsem neprodělal. V této věci je to pro mě poměrně přímá linie. Jistě, že se ta víra postupem času různě vyvíjela a vyvíjí. Stále víc mi záleží na tom, aby se projevovala v mém běžném životě, mých postojích i konání a měla tak dosah do života společnosti. Stále promýšlím, jak o ní komunikovat s druhými. Zvláště s těmi, kteří to mají úplně jinak než já.

■ *Jak ses s tím vývojem popral v době dospívání?*

Mé případné pochyby se ani tak netýkaly víry samotné, spíš toho jaký jí dát výraz ve svém životě a práci. V poslední

době jsem se různými způsoby věnoval práci s lidmi na útěku. Uvažoval jsem přitom, zda bych nebyl užitečnější v nějakém druhu této práce. Všechny moje úvahy stejně nakonec končily u toho, že všechny aspekty práce, kterou jsem si pro sebe vymýšlel, se nakonec spojují právě v té farářské. Je to setkávání s lidmi, práce organizační, intelektuální činnost a to všechno v prostředí komunikace toho, co je pro mě samotného v životě nejdůležitější, to jest víry se vším, co k tomu náleží.

■ *Co dělá manželka a můžeme se na ní těšit v Braníku?*

Adéla vystudovala sociální obory na naší teologické fakultě. Věnuje se hipoterapii, tedy práci s koňmi a dětmi, které mají různé tělesné, intelektuální nebo sociální hendikepy. Dělají celkem zázraky. Teď je Adéla na mateřské.

A na druhou část otázky mi odpovídá. „Jo. To víš, že přijdu.“

■ *Jaké máš záliby?*

Jednak mě opravdu baví soudobé dějiny, kterým se věnuju. Vedle toho hraju na kytaru v kapele Bullerbyn, to mě moc těší. Moc rád cestuju po světě, ideálně takovými způsoby, při kterých můžu poznávat místní lidi. Čtu. Jezdím na kole po městě. Dlouho jsem si přivydělával v několika kavárnách, to ze mě udělalo nadšence pro dobrou kávu a její výrobu. Rád jím a vařím. Vařením si čistím hlavu a odpočívám. Totéž z druhé strany platí pro běhání. Moje nová záliba je pěstování zeleniny. Ještě pořád mi dozrávají další a další spousty rajčat.

■ *Co tě v rámci studia zaujalo nejvíc a proč?*

Bavila mě vlastně většina toho, s čím jsem se na fakultě setkal. Záleželo to většinou víc na učitelích, než na oborech. Nakonec jsem ale zakotvil u soudobých církevních dějin. Dokončuji svoji dizertaci o naší církvi mezi roky 1968-1989. Prošel jsem mnoho archivů, i sborových, a vedl jsem obsáhlé rozhovory s faráři, kteří tehdy pracovali. To pro mě byla zvláště velká škola. Na základě tohoto výzkumu práci sepisuji.

■ *Co čekáš od vikariátu?*

Těším se do Braníka i na Jardu Pechara. Ve vašem sboru jsem nikdy nebyl. A znám ho tak pouze z doslechu. A i Jardu jsem doposavad znal spíše od vidění. Je pro mě tedy vzácné, že se můžu seznámit s něčím pro mě novým. V tomto ohledu jsem tedy především napnutý na to, co mě vlastně čeká, a jsem zvědavý, jakým přitom sám projdu vývojem. Takže se snažím příliš nepředjímat a být otevřený.

■ *Sbor má partnerství s Diakonií SCPS. Jaký máš vztah k sociálním službám?*

To jsem moc rád. Jednak díky mojí ženě, jednak díky mému čtení současné politické situace je pro mě právě oblast sociální práce čím dál významnější. Mimo jiné také proto, že se člověk setká s lidmi, s nimiž by jinak neměl příležitost se setkat.

■ *Můžeš nám říct nějakou veselou historku na závěr?*

Nedokážu teď přijít na žádnou, která by zůstala veselá poté, co ji přenesu na papír. Můžu místo toho povědět jeden svůj oblíbený zážitek. Rád ces-

tuju. Už asi před osmi lety jsme s Adélou, s kterou jsme tehdy začínali chodit, vyrazili na výlet stopem do Německa, Švýcarska a Francie. Měli jsme po několika zastávkách dorazit do Marseilles. Říkali jsme si, že když to zvládneme během pěti dní, bude to úspěch. Vyrazili jsme na stop, jako vždy pozdě, kolem jedné jsme se postavili na výpadovku na Motole. Ani ne za deset minut nám zastavilo velké luxusní černé auto a v něm veselý pětatřicátník ošlehaný větrem. Chvíli jsme jeli a povídali jsme si o tom, co chceme podnikat kolem německého Karlsruhe, které jsem udal jako cíl cesty. Po chvíli se ptal, kde máme úplnou konečno. „Marseilles“. Odpověděl: „To máte štěstí, já taky. Nebude Vám vadit, když přespíme u kamarádů v Ženevě?“ Tam nás ráno probudil slovy: „Zvu vás na kafe na Mont Blanc“. Za chvíli jsme už z lanovky zírali do mraků a mlhy. Než nás nakonec vyhodil v Marseilles, domluvil nám potápění se skafandrem a bombami v laguně za městem. Pokaždé, když jsme se našeho hostitele ptali, jak se mu můžeme odvděčit za něco, co pro nás zrovna udělal, třeba za kafe, odpovídal: „Kupte ho někomu dalšímu.“ ■

RANNÍ ZTIŠENÍ

na sborové dovolené 2018

ČTENÍ

Když kněží vycházeli ze svatyně, naplnil Hospodinův dům oblak, takže kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu, neboť Hospodinův dům naplnila Hospodina sláva. (1. Královská 8,10-11)

OBLAK HOSPODINOVY SLÁVY

Starý biblický text vypráví o době, kdy Izraelský král Šalomoun dostavěl chrám, Hospodinův dům, a jeho lid tak mohl mít i navenek, hmotně potvrzenou svou tolik touženou vlastní náboženskou identitu. Šalomoun byl král moudrý, a tak místo dlouhých projevů a stříhání pásky rozprostřel dlaně k nebi a modlil se. Šalomoun byl král moudrý a moudrost nese také pokoru. Proto se ptá: může Bůh opravdu sídlit na zemi, když nebesa, ba ani nebesa nebes tě nemohou pojmout, natož tento dům, který jsem vybudoval? (1Kr 8,27)

Ale jak jsme četli: i dílo lidských rukou může naplnit oblak Hospodinovy slávy, tedy svědectví o jeho přítomnosti.

Představuji si, jaké to asi je, když Hospodinův dům naplní oblak Hospodinovy slávy. Když Hospodin – neviditelný, nezobrazitelný, neuchopitelný přijme pozvání do lidských souřadnic. A tahle přítomnost dává nový rozměr, Hospodina sláva dává skutečný smysl všem věcem, naplňuje všechno okolo, v tomto případě doslova - jako oblak vyplňující veškerý prostor.

Zajímavou věc jsme četli v biblickém textu: že kněží kvůli tomu oblaku nemohli konat službu. Proč? No, nebylo potřeba. Ve chvíli, kdy se Hospodin opravdu sklání k člověku, není už třeba nic vysvětlovat.

A tak myslím i na to, jaké to asi bude jednou na konci věků. Na nový Jeruzalém a nový chrám naplněný Hospodinovou slávou. Potom už nebude třeba kněží a jejich služby, nebudou potřeba faráři, nebude potřeba teologie ani církev. Nebudeme řešit personální fond nebo Diakonii, nebude staršovstvo ani mnohá jiná setkání. Snad to celé pak bude jen jedna velká bohoslužba.

A Hospodina sláva bude přebývat uprostřed lidí. Napořád.

MODLITBA

Ještě jsme tady, v tomto světě, Hospodine, Pane náš. A máme hodně práce a úkolů. Prosíme, naplňuj naše úsilí i teď v tuhle chvíli svou moudrostí a svým požehnáním, Prosíme, ať oblak Tvé blízkosti naplní i náš sbor, naši práci i náš volný čas. Prosíme, ať nás výhled na oblak Tvé slávy provází každou chvílí našeho života. Teď, zítra, za týden i za rok. Amen.

Pavel Hanych

DĚTSKÝ KLUB V EVENU

V úterý 18. 9. se poprvé uskutečnilo setkání nejmenších dětí s jejich „dospěláky“ (maminkami, tatínky, dědečky, babičkami, tetičkami, adoptivními či kouzelnými dědečky/babičkami/tetičkami a strýčky...).

Dětský klub se koná každé úterý od 9 do 12 hod. Věk dětí nerozhoduje (reálný je věk dětí od 0 do 6 let, starší bývají touto dobou ve škole).

JAKÝ MÁ DĚTSKÝ KLUB PROGRAM? (časy jsou cca 10 min, dle nutných technických přestávek)

9.00–9.30 příchod, povídání, sdílení, občerstvení

9.30–10.00 zpívání s dětmi (ukazovací písničky, písničky s obrázky,...)

10.00–10.30 cvičení s dětmi (hry pro rozvoj správných pohybových návyků – lezení, chůze, běh, skok, podpora koordinace a rovnováhy)

10.30–11.00 biblický program pro dospělé (program nebude „na pokračování“, tzn. každé setkání bude ucelený program, nyní je program inspirován Hesly Jednoty bratrské), děti mají v tu dobu čas na hraní, malování (pod dozorem dospělé osoby)

10.00–11.15 písnička + modlitba s dětmi

11.15–11.45 tvoření a jiné výtvarné hrátky s dětmi

11.45–12.00 úklid, povídání

Těšíme se na vás a vaše děti, neváhejte pozvat i své přátele, kamarády a známé, které by tato aktivita potěšila.

Bližší informace u br. faráře a A. Bedrníkové

JFP, AB

PRAŽSKÉ JEZY

Pražské jezy jsme sjeli tradičně na svatého Václava 28. září. Kánoe, rafty a tentokrát i značně množství paddleboardistů zaplavilo dopolední Prahu. Nás s Ymkou jelo 12 a nedošlo k žádnému cvaknutí – i méně zkušené posádky zvládly akci na výbornou. Jedná se o naši jedinou vodáckou akci tento podzim – klasické splouvání Úhlavy, Vavříneckého i Hamerského potoku bylo pořadatelé zrušeno pro nedostatek vody. Díky všem organizátorům a účastníkům a budeme se těšit zase za rok!

Za YMCA Braník *Lukáš Drápal*

foto z akce na zadní straně obálky

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA

25. 9. oslavila krásných devadesát let sestra **Květa Šibová**. Spolu s ní a jejími blízkými jsme úctyhodné jubileum oslavili v Evenu v neděli 30. 9.

Gratulujeme a přejeme mnoho dalších let prožitých ve zdraví a Boží lásce.

13. 9. ve věku 86 let nás opustil bratr **František Fila**.

14. 9. ve věku 47 let nás opustil bratr **Radovan Martinek**. Rozloučení proběhlo v našem kostele 2. 10.

Děkujeme za jejich životy a modlíme se za jejich místo v Království nebeském. ■

ODSTAVEČEK O SJEZDU

Navštívit Sjezd evangelické mládeže po šesti letech absence je podobné návratu na místo, kde člověk vyrůstal. Jiné město, ale ta samá známá místa, na která se lze spolehnout. Vždy tu bude přednáškový sál, kam si člověk může zajít poslechnout nějakou zajímavou myšlenku a vždy tu bude legendární PuB (Posezení u Bublin), ve kterém teče kofola proudem a burácí melodie svítákových písní. Je to vlastně takový milý obraz naší stoleté matičky církve. A tak bych jí chtěl popřát, aby i do budoucna rozeznávala, co je dobré a co stojí za uchování a na druhé straně co bylo překonáno a přišel čas to nahradit něčím jiným. JW

RADUJME SE VŽDY SPOLEČNĚ

Slavnosti sta let od založení ČCE v Pardubicích sice již skončily, v našich srdcích však ještě budou nějakou dobu znít písně, myšlenky a Boží slovo. Nebudu Vám však vyprávět o přednáškách, diskuzích, nebo kázání bohoslužeb. Chtěla bych se totiž podělit o okamžik, který nemohl trvat příliš dlouho, přesto mě utvrdil ve správnosti názvu slavností.

Byl sobotní večer a na Pernštýnském náměstí hrála kapela Svatopluk, rocková kapela Sváti Karáska. Pod pódiem tancovali mládežníci a já si všimla dvou tulících se siluet na židličkách před námi. Byl to pár seniorů, který sledoval koncert a onu tancující mládež. Snad vzpomínali na „staré časy“, kdy oni tancovali na parketu, nebo poslouchali písně o Bohu a svobodě s radostí v srdci, že se dnes nemusíme bát každého slova. Možná si jen užívali společné chvíle ruku v ruce a nechali čas plynout v dobré náladě. Tento okamžik, kdy všechny generace oslavují narozeniny naší církve společně, mne natolik dojal, že ostatní zážitky, musí ustoupit do pozadí. Tímto okamžikem se protnulо přání nejstarší bratrské písně a završilo tak slavnostní sobotní den.

Katka W.

DRAKIÁDA NEDĚLE 14. ŘÍJNA 2018

PROGRAM

společný oběd po bohoslužbách (cca od 11.00)
(bude zajištěná polévka a chleba, další jedlé příspěvky jsou vítány)
přesun do parku na Kavčí hory
společné pouštění draků (draky s sebou ☺)

V případě nepříznivého počasí se akce ruší.

Více informací: Magda Slabá, magdalena.slaba@mail.com

AKCE DOROSTU

FANTOM OPERY

12.–13. 10. 2018

Akce bude společná pro oba dorosty

PODZIMNÍ VÝPRAVA

26.–30. 10. 2018

Akce bude pro každý dorost zvlášť

RŮŽENKO, DĚKUJEME!

Je to již 22 let od chvíle, kdy se do rukou branických bratrů a sester dostaly první výtisky Brány. Ano, počítáte dobře, Brána už vychází od roku 1996! Vedení Brány přecházelo z ruky do ruky až do roku 2002, kdy se šefování ujala Růženka Černá, redaktorka píšící Bránu od samého začátku její existence. I přes občasnou výpomoc největší práce zůstávala na jejích bedrech; napsat články nebo je sehnat, seřadit na stránky, donést do tiskárny, vyzvednout... A vždy s radostí a úsměvem ji rozdávala členům sboru.

Za šestnáct let pod Růženčiným vedením, docházelo k zásadním posunům. Brána se pozvolna rozrůstala, z původních 4–12 stránek na 24 a víc, podle toho, kolik akcí se v tom či onom měsíci událo a kolik příspěvků dorazilo. Přesto, že se sazby ujal ochotně a dobře Miloš Pechar, bylo jasné, kolik práce na Růženku zbylo. Zdraví se bohužel poručit nedá a technice kolikrát také ne, přesto nadále

usilovně pokračovala s Bránou, opravami, doplněními a vlastními články podepsanými skromným RČ (a všichni dobře víme, že jich nebylo málo).

Nyní se rozhodla předat pomyslné veslo Katce Winkelhöferové v důvěře, že Brána zůstane zachována ve stejném duchu (o čemž jsem přesvědčená).

Růženko, děkujeme, přejeme Ti požehnaný „novinářský duchod“ a věříme, že aspoň občas se v Bráně objeví příspěvek podepsaný RČ.

Za celý branický sbor JP

Milá Bráno,

blahopřeji, že dostáváš novou krev,
jakou tehdy mládež měla,
jež tě k žití probudila
v roce devadesátpět.

Růža Č.

UPOUTÁVKA:

Vydejme se po stopách stoleté dámy

Republika slaví vzácné jubileum. A s půvabnou encyklopedickou publikací Po stopách stoleté dámy přichází při té příležitosti osvědčená autorka knih pro školáky Lenka Pecharová.

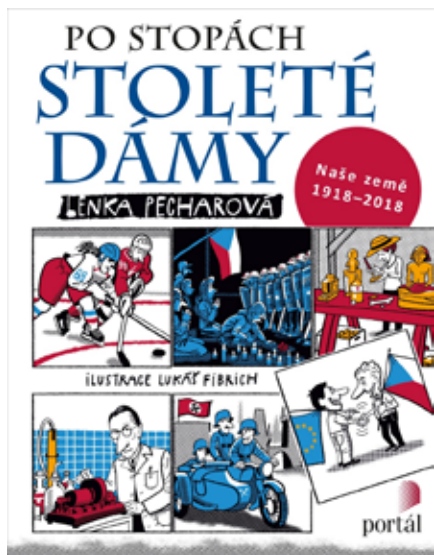
Počte si žák prvního stupně, protože jednotlivé události jsou sepsány stručně. Jen na několika řádcích. Dobře orientovat se bude systematik, protože celá knížka je uspořádána po ročnících od vzniku republiky v roce 1918 až do letošních stých narozenin. Se zájmem zalistují fanoušci sportovních úspěchů, protože jich za těch sto let byla spousta a většina z nich se v knížce připomíná. Spokojeni budou určitě i čtenáři starších ročníků, protože se píše i o zásadních společenských událostech, které oni sami v průběhu svého života zažili. A na své si přijdou i chytré hlavy a vtípálci, protože knížka je protkána hlavolamy a dobovými vtipy.

Víte, že nohejbal, ovocný jogurt, kontaktní čočky, remoska nebo nanospider jsou české vynálezy? A víte, co znamená zkratka SUNAR nebo kdy byl zrušen zákon zakazující učitelkám mít rodinu? To všechno v knize najdete. Dále se dočtete o Semtexu, triatlonových kláních s názvem Železní muži, o prvním dítěti „ze zkumavky“, českých oskarových filmech, úspěších polární stanice v Antarktidě a mnoha dalších zajímavostech. Každý rok doprovází odstavec o významných historických událostech od vzniku Masarykovy první republiky přes zákeřnosti nacistické i komunistické totality až po časy nově nabyté svobody a dnešek. Knížku bohatě ilustroval Lukáš Fibrich.

Autorka knihy Lenka Pecharová absolvovala studia historie a germanistiky na Univerzitě Karlově a učitelství a anglický jazyk na Západočeské univerzitě v Plzni. Vyučuje na základní škole a publikačně se zaměřuje na souvislosti mezi jednotlivými předměty. Pro čtenáře Českého bratra může být zajímavé, že její manžel je evangelický farář Jaroslav Pechar.

Daniela Ženatá

Převzato z Českého bratra

KRABICE OD BOT

Již posedmé letos Diakonie naší církve ČCE připravuje předvánoční akci, která má za cíl potěšit děti z azylových domů a chudších rodin v České republice. Radost těmto dětem udělají zase děti, jimž dospělí pomohou nachystat jejich dárkovou krabici od bot, kam uloží dárky pro neznámé kamarády a kamarádky k Vánocům.

V úvahu vstupuje samozřejmě věk a pohlaví dítěte (sbíráme pro děti od 0 do 17 let), tyto údaje je třeba vyznačit na krabici zvenku a štítek dobře připevnit.

V našem sboru bude organizovat „krabice od bot“ Maruška Saudková. Dárky je třeba odevzdat do 25. 11., abychom je mohli včas odvézt na sběrné místo Diakonie.

marie.saudkova@centrum.cz

MARULKA HRBKOVÁ, ÚNOR 2017

Milí čtenáři Brány, v létě odešla Marulka Hrbková a já bych se chtěla s vámi podělit o její vzpomínky.

V únoru 2017 jsme s mojí dcerou Adélou Bedrníkovou (obě zdravotní sestry) navštívily Marulku, aby nám vyprávěla svoje zážitky ze zdravotnické praxe. Jen málokdy se člověk setká s 90letou pamětnicí, která má tak bystrou mysl a mohla nám přiblížit naši profesi před 70 lety!!! Teď, když už se od Marulky nic nedozvíme, jsme vděчны za chvíle, které jsme mohli společně prožít.

Část rozhovoru jsem nahrávala a tady je... neupravený, jen přepsaný.

Marulka nám ukazuje černobílé fotky, kdy je velice mladičká, focená v sesterské uniformě na různých pracovištích. Smějeme se, divíme se, chválíme, jak jí to slušelo. Ona se slzami v očích říká... to jsem já!!

■ *Ty máš sestru a ta je taky zdravotnice.* ■ *Marulko, ty ses narodila v Domažlicích, ale ta je mrtvá. Ano, byla taky cích?*

zdravotnice. Ona byla převážně, leta letoucí na zubním u prof. Hedlána v Plzni. ■ *Nééé, já jsem se narodila v Praze. My jsme tady bydleli. A mě bylo pět roků, když jsme se stěhovali do Kanic. To je vesnice u Domažlic, poněvadž umřel dědeček na perforaci slepého střeva, bylo mu 60 let. No a teď tam žádnéj syn už nebyl. Sestra byla maličká, asi tak do dvojku – diabetes a zemřela na mozkovou cévní příhodu.*

■ *A byla mladší nebo starší?*
Mladší o čtyři roky. A už je 8 let mrtvá, měla karcinom mammy a to jí bylo devětačtyřicet a dožila se dvaosmdesáti. Tak to celkem bylo dobré. Potom měla dvojku – diabetes a zemřela na mozkovou cévní příhodu.

tazateleka: Vy jste byli všichni „postižení“ tím zdravotnictvím) On pracoval v dílně, on byl svrškař. Já ani nevěděla, co to je. Tak jsem se pak optala jeho kama-ráda. On říkal, že dělal svrchní část boty, na které prý velmi záleželo. Děly se boty pro válečné invalidy. On byl prej strašně šikovnej a oni o něj jako velice stáli. Babička ale furt psala zoufale, že na to nestačí, na to hospodářství. I když nebylo tak velký, mělo 8 hektarů, no ale na jednu starou ženskou to bylo trochu moc.

■ *A co dělal táta v Kanicích potom?*
Dělal hospodáře.

Tatínek se vrátil ve 20. roce z italského zajetí, on byl v Padově. A oni ani nevěděli, že je převrat, protože ani tam byli v nějakém táboře a byli tam samí zajatci. Když se vraceli, tak jeli na Slovensko, kde byly tenkrát ty nepokoje s Maďarama.

Já jsem se narodila ve 22. roce a sestra v šestadvacátém.

■ *A maminka? Čím byla maminka?*

Maminka byla vyučená kuchařka. Ona byla v domácnosti s námi a jen když byla v Kanicích veselka, tak vařila. Jinak se starala o hospodářství.

■ *Kde se vzala ta myšlenka, že budeš zdravotnice?*

Já mám dojem, že odjakživa. Nevím, že bych si přála někdy něco jiného. Vždycky jsem byla sestřička. Vždycky jsem měla panenku a ošetřovala jsem ji jako sestřička. A to bylo snad jediný moje přání v životě, který jsem si nakonec teda splnila.

■ *A tvoje sestra byla taky takhle zapálená?*

Nevím, je možný, že to viděla u mě.

■ *A co rodiče, byli tomu nakloněni?*

Jóóó, oni ani maminka ani tatínek moc nefandili, abychom zůstali na tom hospodářství. Nic proti tomu našemu rozhodnutí neměli.

■ *Kam jsi chodila na základní školu?*

Na základní školu jsem chodila v těch Kanicích. Pak jsem přešla do měšťanky. A ta měšťanka byla 4 km od nás.

■ *Ta byla v Domažlicích?*

Ne ta byla v Kolovči.

■ *Kolik to bylo let - základní škola v Kanicích?*

Jóóó, děvečko, to já nevím... tak 5 nebo 6 let. A měšťanka byla 2 roky. A Pak jsem šla na zdrávkou. Tu jsem dělala v Plzni. Bydlela jsem na internátě. V ročníku nás bylo asi 30, jako dnes.

■ *Kolik let jsi studovala zdrávkou?*

Dva roky. Tenkrát se nematurovalo, my jsme měly závěrečné zkoušky a vlastně tím byla sestřička hotová.

■ *A kolik bylo praxe?*

Jóóó, to jsme měly hned po prvním roce. To už jsme chodily na všechny oddělení, střídaly jsme se a sloužily i samostatně noční!

■ *(zděšené tazatelky) Už na škole??*

Ano. Já jsem pak dělala staniční na chirurgii a taky mě představená volala a říkala: dám ti tam 2 setřičky žákyňky a nějak to zaříd. Sloužit noční můžou, ale lepší by bylo kdyby tam někdo byl s nimi. Takže já jsem si tam, když byl volnej pokoj, někde ustlala a byla tam s nimi. A tenkrát se píchal po 3 hodinách penicilín. Byl čirý a ředil se fyziologickým roztokem, ale hlavně byl na přiděl.

■ *V jakém to bylo roce?*

V roce 1943. Pak jsem chvíli pracovala na 3. interně u profesora Charváta.

To vám musím říct celou příhodu. Šla jsem po Letenské ulici a byl poplach. Já jsem vlezla do nějakého krytu. To byly kryty ve sklepích. Tak jsem tam vlezla, on to byl nálet na Prahu. To byly takový z Plzně. A vedle mě seděla taková holka

se starší paní a ona říká: "Jé tuto byla ale bomba!" A já jí říkám: "Slečno, nejste vy odněkud od Domažlic nebo Plzně?" Tam se totiž říká tuto. A ona říká, že je z Plzně. No a tak jsme vylezly spolu, bavily jsme se o západočeském kraji...

pokračování příště
sepsala *Markéta Pospíšilová*

POVÍDÁNÍ O RADKOVI MARTÍNKOVI

Co se mi vybaví, když se řekne Radek Martínek?

Křestní jméno zní úsečně a tvrdě, řekli byste si, panečku, jestli platí zákon nomen omen, tak to musel být mužský jako brousek, tvrdý a úsečný, který když něco řekl, muselo to platit a s ničím se moc nepáral. Ten měl určitě na každém prstu aspoň pět ženských. A co to příjmení, zeptáte se. No, to je taková zdrobnělina, něco jako malý Martin, vlastně chlapeček, malý hoch. Dlužno dodat, že Radek měl od obojího trochu. Byl to chlap jako hora, vysoký a urostlý, a duši měl měkkoučkou a citlivou, jako malý chlapec. Tvář měl zarostlou, koukaly mu z ní oči, ve kterých měl jiskřičky čtveráctví a velké vnitřní radosti, a ústa, která se ráda smála. Nos, bradu a čelo měl také, ale mě zaujaly jeho oči a ústa. Podle očí se dalo vyčíst, jak na tom je. I když mu bylo hodně zle, daly se ty jiskřičky nastartovat. To pak vysílaly takové impulsy, něco jako chichichi.

Vzpomínám na to, jak jsem s ním a jeho kamarádem seděla v hospůdce při-

lehlé k branickému kostelíku a on se bavil s tím kamarádem o otázkách z informatiky nebo něčeho mně naprosto odlehlého. Víím, že měl zájmy hluboké, že miloval oba své rodiče a že uměl vyjít s málem. Také si rád zakouřil, když mu bylo špatně. To si vzal cigaretu, vložil si jí do úst, vzal sirky, zapálil si, škrt a najednou měl v očích ty jiskřičky a: „*Chichichi navzdory všem těm hlasům a jiným potvorstvům, bludům, pronásledování a nevím čemu ještě život stojí za to žít a na světě je krásně,*“ signalizovaly ty lakmusové papírky jeho duše.

Asi pět nebo více let tomu nazpět, jsem se dozvěděla, že leží v nemocnici v Bohnicích. Jeho přátelé mě požádali, abych se za ním šla podívat. Měla jsem to k němu kousek, a tak jsem se za ním vydala.

Radek se nacházel na oddělení, kde bylo asi padesát mužských stejně nemocných jako on. Procházeli se po chodbě, nekomunikovali nebo jen tak koukali a možná, že čekali na to, až jim zaberou léky, nebo na to, „až se to otočí“ a oni budou moci jet domů, což bylo asi jejich jediné a toužebné přání.

Radka jsem našla v posteli, byl silně utlumený, ale když mě viděl, usmál se a vyhrabal se z příkrývek ven. Pozdravili jsme se a chvilku jsme na sebe jen tak koukali. Ptát se ho, jak se mu daří, mi v té situaci připadalo debilní, a tak jsem se ho zeptala na to, co se mu stalo, že je v nemocnici. *Ale to víte, povídá, začalo mi z toho všeho hrabat. Už jsem toho všeho měl dost. Tady mi změň léky a pak mě pan doktor pustí domů. Mám dobrýho a hodnýho doktora,* dodal se zadoštiučiněním.

Pak se na mě kouk' a na pár vteřin jeho oči zazářily a on dodal – *chodím se sem zašívát, chichi chi.* Aha, povídám, tak to jo. Koukejte Radku, něco tu pro Vás mám, řekla jsem a vyndala z tašky balíček schwarzwaldské šunky s rohlíkama. Radek se usmál, jeho pusa se roztáhla od ucha k uchu, hrábl do balíčku a šup, šup, šup, lup, lup, lup, všechno bylo v něm. A jeho oči se smály, jakoby říkaly *hlasy nehlasů, šunka je šunka rohlíky jsou rohlíky, to ještě poznám.* A tak jsme se spolu zasmáli, chvilku jsme jen tak plkali o všem a o ničem a pak jsme se rozloučili. Radek si šel lehnout „do pelechu“ a já šla domů.

Radek mně ukázal své životní krédo a pak si možná šel zakouřit, pokud měl co, protože, a to se pro dámy nehodí, co si budeme povídat, ženská je ženská, ale cigárko takhle ubalený, to je pokouřeníčko, chichichi. A ta šunka taky měla něco do sebe, hihi. Zkrátka a moudře, Radek byl moc statečnej mužskej, kterej moc dobře věděl, která bije a za kolik mají v Pardubicích perník. A věděl, že i tak stojí za to žít a radovat se z toho, co tu je. Byl to moc prima člověk.

Martina Votrubová

○ HUSOVI NA KRAKOVCI A LUTHEROVI NA WARTBURGU

**aneb krátké povídání ke kvízu, chystaném bratrem Čujanem
na neděli 14. 10. po bohoslužbě**

Před časem jsem redakci Brány dal krátký článek německého teologa, srovnávající životní pouť českého Jana Husa s německým Martinem Lutherem. Rozhodl jsem se ho přepracovat a doplnit o údaje především Husových osudů.

Hrad Krakovec na Rakovnicku patřil Jindřichu Leflovi z Lažan, důvěrníku a komořímu krále Václava IV. Ten si koupil v únoru 1410 od jiného krále důvěrníka Jíry z Roztok a ten jej dostavěl roku 1383.

Jindřich z Lažan, v té době přívrženec reformního hnutí, na Krakovci poskytl Husovi útulek po 15. 7. 1414. Hus zde napsal 7 obranných spisů (Obrana neboli Knížky proti knězi kuchmistrovi, Listy veřejné a 3 obhajovací řeči, Řeč o víře, O postačitelosti Kristova zákona, Výklad o pojednání o víře.), dále listy přátelům a poslední vůli.

10. 10. 1414 odjel do Kostnice v doprovodu Jindřicha Lefla z Lažan. Ten se po Husově smrti distancoval od reformního hnutí a po vypuknutí husitské revoluce stál na straně katolického panstva. Padl v bitvě pod Vyšehradem 1. 11. 1420. (Není vyloučeno, že Lefl měl dopravit Husa do Kostnice - poznámka J. Čujana.)

Úplně jiný osud potkal německého reformátora Martina Luthera. Po přiznání k Husově pravdě byl „unesen“ na hrad Wartburg (uvozovky jsou namístě). Byl pod ochranou saského knížete, vrátil se do Wittembergu a pokračoval v reformní činnosti. Jako bývalý mnich se oženil s bývalou jeptiškou a měli několik dětí. Zemřel na srdeční nemoc v 63 letech.

Údaje o majiteli Krakovce jsem čerpal z Hradu III, sev. Čechy 1984, 230.

12. 8. 2018 Jiří Čujan

P. S.: Na druhé straně ani Luther na Wartburgu nezahálel. Bohužel nemohu posloužit jmény jeho obranných spisů, ale vím, že tu přeložil Bibli z latiny do němčiny a rukopis poslal tiskařům. Zatímco Husových rukopisů se zachovalo poskrovnu, Luther, který odvážně veřejně spálil papežskou bulu proti sobě, si získal mnoho příznivců. Vždyť jeho spisy dožili tiskaři v Evropě. / Knihtisk vynalezl zlatník Johannes Guttenberg (1397–1468) v Mohuči roku 1445.

ZNOVU DO ŽIVOTA SPOLU

Rádi bychom Vám touto cestou představili náš projekt **Znovu do života spolu** a v případě Vašeho zájmu Vás zveme do našeho komunitního centra.

Díky projektu Znovu do života spolu se 1. dubna 2017 otevřelo **Komunitní centrum v Praze 4**, Na Strži 1683/40. V pilotním projektu, který je financován z Operačního programu Praha – pól růstu ČR, jsou všechny nabízené aktivity zcela zdarma.

Cílem komunitního centra je budování vzájemně prospěšných vztahů napříč všemi generacemi. Pořádáme přednášky, zájmové činnosti i diskuzní skupinky. Všechny tyto aktivity jsou určeny nejen seniorům, ale i mladším generacím. Přejeme si, aby se Komunitní centrum na Praze 4 stalo bezpečným zázemím pro zábavu i poučení, společné prožívání a nová přátelství.

Nedílnou součástí projektu je naplnění potřeb našich klientů. Mnozí z nich by rádi s někým zašli na výstavu, do divadla, na procházku, zahráli si šachy, předčítali knihu nebo by potřebovali pomoci s nákupem či s jednáním na úřadě. I taková drobnost jako pomoc s ovládním mobilního telefonu, počítače nebo domácího spotřebiče dokáže být cenná.

Senior může zase mladším generacím vyprávět své zkušenosti z mládí, co vše zažil během svého života, předat poučení či si jen vyměnit informace o fungování světa kdysi a nyní.

Pokud Vás cokoli z tohoto článku oslovilo a chtěli byste vědět více, prosím kontaktujte Ivu Stoklasovou na tel. čísle 725 070 061. Těšíme se na Vás!

JAK DOBŘE PSÁT

- 1) Vyhýbej se otřepaným frázím jako čert kříží.
- 2) Buď víceméně konkrétní.
- 3) Nauč se správně, používat intepunkci ...
- 4) Netenduj k implementaci cizích termínů. Ani ad hoc.
- 5) Pro lásku Boží, vystříhej se patosu!!!
Za šesté: Buď konzistentní!
- 7) Neopakuj slova zbytečně; nepoužívej jich víc, než je zapotřebí – je to zbytečné.
- 8) Jsou řečnické otázky opravdu nutné?
- 9) Přehánění je milionkrát horší než střídmé vyjadřování.
- 6) Každý text je nutné si po sobě znovu přečti.

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA
úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ
Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník
Telefon: 244 461 037
E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300
Variabilní symboly:
111 křesťanská služba
222 salár
333 dar
444 Jeronýmova jednota
555 nepálský student
888 rekonstrukce kostela (plyn...)
999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM
na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXIV. ročník, číslo 10/říjen 2018

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

